

รายงานส่วนบุคคล
(Individual Study)

เรื่อง “ช่วยเรา ช่วยโลก” การลดโฟม พลาสติก
ในโรงพยาบาลตากสิน โดยความร่วมมือจากร้านค้า

จัดทำโดย นางสาวสิริพร สุขโข
ตำแหน่ง พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
สังกัด โรงพยาบาลตากสิน สำนักการแพทย์

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม
หลักสูตรนักบริหารมหานครระดับต้น รุ่นที่ ๓๖
สถาบันพัฒนาข้าราชการกรุงเทพมหานคร
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓

“ข้อเสนอการจัดทำรายงานส่วนบุคคล”
หลักสูตรนักบริหารมหานครระดับต้น (บนต.) รุ่นที่ ๓๖

ชื่อ-นามสกุล นางสาวสิริพร สุขโข เลขที่ ๑๓
 ตำแหน่ง พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
 สังกัด โรงพยาบาลตากสิน สำนักการแพทย์

๑. หัวข้อ “ช่วยเรา ช่วยโลก” การลดโฟม พลาสติกในโรงพยาบาลตากสิน โดยความร่วมมือจากร้านค้า

๒. ความสำคัญของการศึกษา/ที่มาของการนำเสนอ

ประเทศไทยได้ถูกจัดว่าเป็นประเทศลำดับต้น ๆ ของโลกที่เป็นแหล่งสำคัญของขยะพลาสติกในทะเล สืบเนื่องจากการนำพลาสติกมาใช้ทดแทนผลิตภัณฑ์อื่นมากขึ้น ประเทศไทยมีขยะพลาสติกเกิดขึ้นร้อยละ ๑๒ ของปริมาณขยะที่เกิดขึ้นทั้งหมด หรือประมาณปีละ ๒ ล้านตัน มีการนำขยะพลาสติกกลับมาใช้ประโยชน์เฉลี่ยประมาณปีละ ๐.๕ ล้านตัน ส่วนที่เหลือ ๑.๕ ล้านตัน ส่วนใหญ่เป็นพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว (Single-use plastics :SUP) อาทิ แก้วพลาสติก หลอดพลาสติก กล่องโฟมบรรจุอาหาร ถุงหูหิ้ว ถุงร้อน ถุงเย็น โดยไม่มีการนำกลับไปใช้ประโยชน์ ในปัจจุบันวิถีชีวิตในสังคมไทยได้เปลี่ยนไป โดยมีการนำพลาสติกมาใช้ในชีวิตประจำวันมากขึ้น เนื่องจากพลาสติกมีราคาถูก น้ำหนักเบา ทำให้ไม่สิ้นเปลืองค่าขนส่ง อีกทั้งมีความยืดหยุ่นทำให้พลาสติกมีข้อดีเหนือวัสดุอื่น ๆ ทั้งยังเป็นวัสดุที่มีความหนาแน่นต่ำ และสามารถทนแรงอัดได้สูงกว่าขยะมูลฝอยประเภทอื่น มีความคงทนต่อสารเคมีไม่เป็นสนิม ไม่ผุกร่อน รวมทั้งไม่ย่อยสลายโดยจุลินทรีย์ส่งผลให้พลาสติกมีอายุยาวนานนับร้อยปี ประกอบกับพลาสติกมีราคาถูกจึงมีการใช้งานอย่างแพร่หลาย โดยมีการใช้งานทดแทนวัสดุอื่นๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่วัสดุธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ใบตองซึ่งย่อยสลายได้ก็ถูกทดแทนด้วยพลาสติกเกือบทั้งสิ้น แม้พลาสติกจะมีอายุยาวนานแต่มีอายุการใช้งานสั้นมาก โดยจะถูกทิ้งเป็นขยะด้วยปริมาณและสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณและพื้นที่ฝังกลบ นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดปัญหาการอุดตันท่อระบายน้ำในเมืองทำให้เกิดปัญหาน้ำท่วมเมื่อเกิดฝนตกหนัก ปัญหาขยะลอยในแม่น้ำ บางส่วนลงสู่ทะเล ก่อให้เกิดปัญหาเศษขยะพลาสติกและไมโครพลาสติก ซึ่งเป็นมลพิษทางทะเลที่พบการแพร่กระจายในสิ่งแวดล้อมและเข้าสู่ห่วงโซ่อาหาร

ปัจจุบันปัญหาขยะเป็นปัญหาสำคัญ จากการติดตามพบว่ามูลฝอยทั่วไปในโรงพยาบาลตากสิน มีปริมาณเพิ่มขึ้นจาก ๒๑๐,๘๓๕ กิโลกรัม ในปี ๒๕๖๑ เป็น ๒๗๑,๒๘๘ กิโลกรัม ในปี ๒๕๖๒ หรือจากวันละ ๖๓๙ กิโลกรัม เป็นวันละ ๗๕๓ กิโลกรัม มูลฝอยที่พบจำนวนมาก ได้แก่ แก้วน้ำพลาสติก ถุงพลาสติก และโฟมบรรจุอาหาร คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เล็งเห็นปัญหามูลฝอยที่เพิ่มสูงขึ้นทุกปี จึงจัดโครงการ “ช่วยเรา ช่วยโลก” โดยรณรงค์ให้บุคลากรนำแก้ว กล่องบรรจุอาหารที่สามารถใช้ซ้ำและนำกลับมาใช้ใหม่ได้ในการซื้อน้ำและอาหาร โดยได้มีการประสานความร่วมมือร้านค้ารอบรั้วโรงพยาบาลเข้าร่วมโครงการ มีร้านค้าร่วมโครงการจำนวน ๑๔ ร้าน

๓. วัตถุประสงค์

- ๓.๑ เพื่อลดปริมาณโฟม พลาสติกในโรงพยาบาลตากสิน
- ๓.๒ เพื่อสร้างนิสัยของบุคลากรโรงพยาบาลตากสิน ในการลดการใช้โฟม พลาสติก
- ๓.๓ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนให้สามารถลดการใช้ ใช้ซ้ำ และนำกลับมาใช้ใหม่ อย่างเป็นรูปธรรม

๔. เป้าหมาย

- ๔.๑ ปริมาณขยะลดลงร้อยละ ๑๐ กิโลกรัมต่อปีหรือจำนวน ๒๗,๑๒๘ กิโลกรัม ของปริมาณขยะทั้งหมดในช่วงปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒ (๒๗๑,๒๘๘ กิโลกรัม)
- ๔.๒ ร้อยละ ๘๐ ของบุคลากรโรงพยาบาลตากสินที่มาซื้อน้ำภาชนะมาใช้
- ๔.๓ ร้านค้ารอบรั้วโรงพยาบาลจำนวน ๓๐ ร้าน

๕. แนวคิด / หลักการที่ใช้ในการศึกษา

เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ Sustainable Development Goals (SDGs)

แนวคิดและหลักการที่สำคัญการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาขึ้นใหม่โดยอาศัยกรอบความคิดที่มองการพัฒนาเป็นมิติ (Dimensions) ของ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ให้มีความเชื่อมโยงกัน เรียกว่า เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน หรือ Sustainable Development Goals (SDGs) ซึ่งจะใช้เป็นทิศทางการพัฒนาตั้งแต่เดือน กันยายน ปี ๒๕๕๘ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๗๓ ครอบคลุมระยะเวลา ๑๕ ปี โดยประกอบไปด้วย ๑๗ เป้าหมาย ซึ่งในการบริหารจัดการขยะตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน หรือ Sustainable Development Goals (SDGs) คือเป้าหมายที่ ๖ สร้างหลักประกันว่าจะมีการจัดให้มีน้ำและ สุขอนามัยสำหรับทุกคน และมีการบริหารจัดการที่ยั่งยืน โดยการยกระดับคุณภาพน้ำ โดยลด มลพิษ ขจัดการทิ้งขยะและลดการปล่อยสารเคมีและวัสดุอันตราย ลดสัดส่วนน้ำเสียที่ไม่ผ่าน กระบวนการลงครึ่งหนึ่ง และเพิ่มการนำกลับมาใช้ใหม่ทั่วโลก ภายในปี ๒๕๗๓ และเป้าหมาย ที่ ๑๒ สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการบริโภคและผลิตที่ยั่งยืน

๑. ดำเนินการให้เป็นผลตามกรอบการดำเนินงานระยะ ๑๐ ปีว่าด้วยการผลิตและการ บริโภคที่ยั่งยืนทุกประเทศนำไปปฏิบัติโดยประเทศพัฒนาแล้วเป็นผู้นำ โดยคำนึงถึงการพัฒนา และขีดความสามารถของประเทศกำลังพัฒนา

๒. บรรลุการจัดการที่ยั่งยืนและการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในปี ๒๕๗๓

๓. ลดขยะเศษอาหารของโลกลงครึ่งหนึ่งในระดับค้าปลีกและผู้บริโภค และลดการ สูญเสียจากกระบวนการผลิตและห่วงโซ่อุปทาน รวมถึงการสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยว ภายในปี ๒๕๗๓

๔. บรรลุการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดในวิธีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมตลอด ทั้งวงจรชีวิตของสิ่งเหล่านั้น ตามกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศที่ตกลงกันแล้ว และลด การปลดปล่อยสิ่งเหล่านั้นออกสู่อากาศ น้ำ และดินอย่างมีนัยสำคัญ เพื่อที่จะลดผลกระทบ ทางลบที่จะมีต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมให้มากที่สุด ภายในปี พ.ศ.๒๕๖๓

๕. ลดการผลิตของเสียโดยการป้องกัน การลด การแปรรูปเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ และการนำมาใช้ซ้ำภายในปี ๒๕๗๓

๖. สนับสนุนให้บริษัท โดยเฉพาะบริษัทข้ามชาติและบริษัทขนาดใหญ่ รับแนวปฏิบัติที่ยั่งยืนไปใช้ และผนวกข้อมูลด้านความยั่งยืนลงในวงจรรายงานของบริษัทยุทธศาสตร์

๗. ส่งเสริมแนวปฏิบัติด้านการจัดซื้อจัดจ้างภาคสาธารณะที่ยั่งยืน ตามนโยบายและการให้ลำดับความสำคัญของประเทศ

๘. สร้างหลักประกันว่าประชาชนในทุกแห่งมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องและความตระหนักถึงการพัฒนายั่งยืนและวิถีชีวิตที่สอดคล้องกับธรรมชาติ ภายในปี ๒๕๗๓

โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

๑) สนับสนุนประเทศกำลังพัฒนาในการเสริมความแข็งแกร่งของขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่จะขับเคลื่อนไปสู่รูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนยิ่งขึ้น

๒) พัฒนาและดำเนินการใช้เครื่องมือเพื่อจะติดตามตรวจสอบผลกระทบของการพัฒนายั่งยืนสำหรับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนที่สร้างงานและส่งเสริมวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

๓) ทำให้การอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลที่ไร้ประสิทธิภาพและนำไปสู่การบริโภคที่สิ้นเปลืองมีความสมเหตุสมผล โดยกำจัดการบิดเบือนทางการตลาดโดยให้สอดคล้องสถานะแวดล้อมของประเทศรวมถึงการปรับโครงสร้างภาษีและเลิกการอุดหนุนที่เป็นภัยเหล่านั้นในที่ยังมีการใช้อยู่ เพื่อให้สะท้อนผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงอย่างเต็มที่ถึงความจำเป็นและเงื่อนไขที่เจาะจงของประเทศกำลังพัฒนาและลดผลกระทบทางลบที่อาจเกิดขึ้นที่จะมีต่อการพัฒนาของประเทศเหล่านั้นในลักษณะที่เป็นการคุ้มครองคนจนและชุมชนที่ได้รับผลกระทบ

ในการบริหารจัดการขยะของกรุงเทพมหานคร ตามแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๕๖ - พ.ศ. ๒๕๗๕) ด้านที่ ๑ มหานครปลอดภัย ประเด็นยุทธศาสตร์ย่อยที่ ๑.๑ ปลอดภัยด้านมลพิษ ด้านการจัดการมูลฝอยและของเสียอันตราย ภายในปี ๒๕๗๕ กรุงเทพมหานครมีการบริหารจัดการมูลฝอยและของเสียอันตรายด้วยแนวคิดขยะเหลือศูนย์ (Zero Waste Management) โดยการนำกลับมาใช้ใหม่ (Recycle) และทำให้ขยะเหลือน้อยที่สุดและกำจัดที่เหลือ (Residue) ด้วยเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพ

เป้าประสงค์ (Objective) กรุงเทพมหานครมีการลดและควบคุมปริมาณมูลฝอยที่แหล่งกำเนิดและเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการมูลฝอยตั้งแต่แหล่งกำเนิด จนถึงการจัดอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

ตัวชี้วัด	๕ ปีแรก (๒๕๕๖ - ๒๕๖๐)	ระยะ ๑๐ ปี (๒๕๖๑ - ๒๕๖๕)	ระยะ ๑๕ ปี (๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)	ระยะ ๒๐ ปี (๒๕๗๑ - ๒๕๗๕)
๑) ร้อยละของปริมาณ มูลฝอยคัดแยกที่ แหล่งกำเนิดเพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. ๒๕๕๖	ไม่น้อยกว่า ๒๐	ไม่น้อยกว่า ๓๐	ไม่น้อยกว่า ๔๐	ไม่น้อยกว่า ๕๐
๒) ร้อยละของมูลฝอยที่ ได้รับการจัดการอย่าง ถูกต้องตามหลักวิชาการ เพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับ ปีพ.ศ. ๒๕๕๖	ไม่น้อยกว่า ๓๐	ไม่น้อยกว่า ๕๐	ไม่น้อยกว่า ๗๐	ไม่น้อยกว่า ๘๐

ปริมาณมูลฝอยที่สามารถคัดแยกจากแหล่งกำเนิดปีฐานที่ใช้เทียบ คือ ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ จำนวน ๑,๒๐๐ ตันต่อวัน

มูลฝอยที่สามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ คือ มูลฝอยที่มีการผ่านการคัดแยกและสามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้ใหม่ (Reuse และ Recycle) ตามคุณสมบัติของมูลฝอยแต่ละประเภท เช่น

- มูลฝอยย่อยสลายได้ (Compostable Waste) สามารถนำไปแปรรูปเป็นปุ๋ยหมัก น้ำหมักชีวภาพ เลี้ยงสัตว์ และก๊าซชีวภาพ ฯลฯ
- มูลฝอยที่ยังใช้ได้ (Recyclable Waste) สามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ได้หรือแปรรูปและสามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้เช่น ขวด แก้ว กระดาษ เศษพลาสติก เศษโลหะ และกระป๋องเครื่องดื่ม เป็นต้น

กรุงเทพมหานครมีรูปแบบและการจัดการมูลฝอยอย่างครบวงจร ตั้งแต่ที่แหล่งกำเนิดจนถึงการจัดอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยองค์ประกอบของการจัดการมูลฝอย ประกอบด้วย ๗ ขั้นตอนคือ

๑. การเกิดมูลฝอย (Waste Generation) ลดมูลฝอยที่ออกมาจากบ้านเรือนโดยพยายามให้ประชาชนลดการเกิดมูลฝอย (Reduce) มากที่สุด
๒. การลำเลียง (Handling) การคัดแยก (Separation) และการเก็บกักมูลฝอย (Storage) เพื่อการนำมูลฝอยจากแหล่งกำเนิดในครัวเรือนมาใช้มีภาชนะรองรับมูลฝอยแต่ละประเภท ที่แตกต่างกันตามประเภทของมูลฝอย

๓. การรวบรวม (Collection) คือการรวบรวมมูลฝอยจากแหล่งกำเนิดเพื่อรอการขนส่งไปสู่ศูนย์กำจัด

๔. การจัดเก็บและการขนส่ง คือการจัดเก็บมูลฝอยแต่ละประเภท และขนส่งไปสู่ศูนย์กำจัดมูลฝอย

๕. การคัดแยก ณ สถานที่กำจัด เป็นการคัดแยกมูลฝอยครั้งสุดท้ายก่อนนำไปกำจัด เพราะอาจมีมูลฝอยที่สามารถนำไปแปรรูป เพื่อนำไปใช้ใหม่หรือใช้ประโยชน์ได้

๖. การแปรรูปมูลฝอยเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่หรือแปรรูปเพื่อการนำไปใช้ประโยชน์ คือการนำมูลฝอยที่ได้จากการคัดแยก มาแปรรูปด้วยเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับมูลฝอยแต่ละประเภทเพื่อนำกลับไปใช้ประโยชน์ เช่น การผลิตปุ๋ยหมักการผลิตก๊าซชีวภาพ และการเผาไหม้ อุณหภูมิสูง

๗. การกำจัดเป็นการกำจัดมูลฝอยที่ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ หรือแปรรูปเป็นอื่นได้วิธีการกำจัดในปัจจุบันคือ การฝังกลบที่ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล

การดำเนินการกำจัดมูลฝอยของกรุงเทพมหานคร

๑) มูลฝอยทั่วไปที่รวบรวมได้จะถูกขนส่งไปยังสถานีขนถ่ายมูลฝอย ๓ แห่ง คือ อ่อนนุช หนองแขม และท่าแร้ง

- มูลฝอยอินทรีย์จะถูกคัดแยกไปหมักทำปุ๋ยในโรงงานขนาด ๑,๐๐๐ ตันต่อวัน ซึ่งจะได้ปุ๋ยหมักจากมูลฝอยอินทรีย์ประมาณ ๓๐๐ ตันต่อวัน

- มูลฝอยที่เหลือจะถูกขนถ่ายไปฝังกลบอย่างถูกสุขลักษณะ (Sanitary Landfill) ที่อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม และอำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นวิธีการหลักโดยจ้างเอกชนดำเนินการ

๒) มูลฝอยติดเชื้อที่จัดเก็บได้จะถูกนำไปกำจัดคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ มีระบบกำจัดด้วยการเผาในเตาเผาที่อุณหภูมิสูงเฉลี่ย ๑,๐๐๐ องศาเซลเซียส

๓) มูลฝอยอันตรายจากชุมชน ทำการรวบรวมและจ้างบริษัทเอกชนนำไปกำจัด

แนวคิดและหลักการดำเนินงานด้านการลด คัดแยก และนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ใหม่ (Reduce Reuse Recycle: ๓Rs)

๑. การใช้น้อยหรือลดการใช้ (Reduce) ที่แหล่งกำเนิด ในขั้นตอนการบริโภคโดยลดการใช้ลงโดยใช้เท่าที่จำเป็น หลีกเลี่ยงการใช้ฟุ่มเฟือย เพื่อลดการสูญเปล่าและลดปริมาณขยะให้ได้มากที่สุด เช่น การใช้ตะกร้าหรือถุงผ้าในการจับจ่ายซื้อของเพื่อลดปริมาณพลาสติกและโฟมที่กำจัดยากการใช้แก้วส่วนตัวแทนการใช้แก้วครั้งเดียวแล้วทิ้ง การใช้ปิ่นโตหรือกล่องใส่อาหารเพื่อลดขยะโฟม ซึ่งย่อยสลายยาก

๒. การใช้ซ้ำ (Reuse) โดยการนำวัสดุ/ผลิตภัณฑ์ที่ยังสามารถใช้งานได้กลับมาใช้อีก โดยนำสิ่งของที่ใช้งานไปแล้ว แต่ยังสามารถใช้งานได้ มาใช้อีกให้คุ้มค่าบำรุงรักษาสิ่งของนั้น ๆ ให้มีอายุการใช้งานนานหรืออาจนำไปให้ผู้อื่นใช้ต่อหรือนำไปบริจาค โดยไม่ผ่านกระบวนการแปรรูปหรือแปรสภาพ

๓. การนำเศษวัสดุ/ผลิตภัณฑ์ที่ใช้งานแล้วมาแปรรูปเพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycle)

โดยมุ่งเน้นการบริหารจัดการขยะมูลฝอยอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ขั้นตอน การจัดจำหน่าย การบริโภค การนำกลับมาใช้ใหม่ และการบริหารจัดการของเสียที่เกิดขึ้น ประกอบไปด้วยแนวคิดพื้นฐานตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืนที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑. การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ เป็นหลักการที่ใหม่การส่งเสริมบทบาทของกลุ่มต่าง ๆ ทั้งปัจเจกบุคคล องค์กรเอกชนและภาครัฐกิจ ให้เขามารับรู้และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (Public Private Partnership on Environment and Development) ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่กำหนดให้ประชาชนมีส่วนร่วมกับภาครัฐในการคุ้มครอง ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ดำรงชีพได้ อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพหรือคุณภาพชีวิต

๒. ความรับผิดชอบต่อผู้ประกอบการ เป็นแนวคิดในการผลิตที่ยั่งยืน (Sustainable Production) ซึ่งประกอบด้วยการใช้วัตถุดิบ กระบวนการผลิต และการดำเนินการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมทั้งแนวคิดที่พิจารณาว่าต้นทุนทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและต้นทุนจากการเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมจากการพัฒนาให้อธิวาเป็นต้นทุนของสินค้าหนึ่ง ๆ ด้วย จึงเป็นที่มาของ แนวทางที่จะให้ผู้ประกอบการเป็นผู้รับผิดชอบต่อ (Producer Responsibility) ในการออกแบบและผลิตสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ลดของเสียในกระบวนการผลิต จากการปรับเปลี่ยน การออกแบบและผลิตสินค้าใหม่ ๆ รวมทั้งการปรับเปลี่ยนไปใช้วัสดุต่าง ๆ ที่สามารถนำกลับคืนไปใช้ใหม่ได้อย่างปลอดภัยเพื่อเป็นการลดปริมาณของเสีย

๓. การใช้วัสดุให้เกิดประโยชน์สูงสุด (Sustainable Material Management: SMM) เป็นแนวคิดพื้นฐานในการลดมลพิษสิ่งแวดล้อม โดยการพิจารณาการใช้ทรัพยากรหรือวัสดุที่นำมาเป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งเป็นที่มาของวัสดุต่าง ๆ ทั้งที่ดิน น้ำ คุณภาพดิน ความหลากหลายทางชีวภาพ รวมทั้งการนำวัสดุมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ จะทำให้เกิดของเสียและปล่อยมลพิษ ดังนั้นในการลดมลพิษสิ่งแวดล้อมดังกล่าว จะต้องมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการผลิตและบริโภคของมนุษย์ โดยการใช้ทรัพยากรให้น้อยลงและใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยเน้นการนำรูปแบบของการออกแบบเชิงนิเวศเศรษฐกิจ หรือ Eco-design มาพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจออกแบบใหม่อายุการใช้งานนานขึ้น สามารถนำกลับมาใช้ซ้ำ (Reuse) ได้หลายครั้ง ตลอดจนการ ใช้วัสดุที่สามารถนำกลับมาแปรรูปใช้ใหม่ (Recycle) แนวคิดการใช้วัสดุให้เกิดประโยชน์สูงสุด ถือว่าเป็นหลักการที่สำคัญที่เน้นใหม่การใช้ทรัพยากรหรือวัสดุต่าง ๆ ที่ นำมาผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่เหลือเป็นของเสียและนำของเสียกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ จัดว่าเป็นวิธีการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ปลอดภัยและมีความคุ้มค่า ซึ่งสามารถดำเนินการได้โดยการใช้วิธีการผลิตที่สะอาด การออกแบบเชิงนิเวศเศรษฐกิจ หรือ Eco-design การใช้ซ้ำ (Reuse) การแปรรูปใช้ใหม่ (Recycle)

๔. การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ (Resource Efficiency) การจัดการสิ่งแวดล้อมในอดีตที่ผ่านมา มุ่งเน้นการบำบัดมลพิษที่ปลายทางหรือปลายท่อ (End of Pipe) เป็นส่วนใหญ่การจัดการสิ่งแวดล้อมที่จะมีประสิทธิภาพและสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการป้องกันและแก้ไขปัญหาตามทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้ ต้องมีแนวคิดที่เปลี่ยนไปจากเดิม โดยมุ่งเน้นการจัดการที่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งสองด้านไปพร้อม ๆ กันคือ ก่อให้เกิดการพัฒนาภาคธุรกิจอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการรักษาสิ่งแวดล้อม โดยมีหลักการป้องกันมลพิษ (Pollution Prevention) เทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด (Cleaner Technology: CT) มาประยุกต์และผสมผสานกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมของภาคการผลิตต้องมีการป้องกันหรือลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการพัฒนาศักยภาพในการผลิตของภาคอุตสาหกรรมด้วยเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด เป็นการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงกระบวนการผลิตหรือผลิตภัณฑ์ เพื่อให้เกิดการใช้วัตถุดิบ พลังงานและทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยทำให้เกิดของเสียน้อยที่สุดหรือไม่มีเลย รวมถึงการเปลี่ยนวัตถุดิบ การใช้ซ้ำ และการนำกลับมาใช้ใหม่ จึงเป็นการลดมลพิษที่แหล่งกำเนิดช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ลดความเสี่ยง ที่อาจเกิดขึ้นกับมนุษย์ และลดต้นทุนการผลิต ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการบำบัดหรือกำจัดของเสีย จึงเกิดประโยชน์ต่อ การดำเนินธุรกิจและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันทางการค้า ดังนั้นเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาดจึงได้รับการยอมรับว่าเป็นเครื่องมือการจัดการในเชิงรุกที่มีประสิทธิภาพในการจัดการสิ่งแวดล้อมในยุคปัจจุบัน

และใช้ทฤษฎีและแนวคิดการบริหารจัดการ POSDCoRB ของลูเธอร์ กุลิก และลินดอลล์ เออร์วิค (Luther Gulick and Lyndall Urwick) คือ หลักในการบริหารจัดการองค์กรที่ใช้กันทั้งในภาครัฐและเอกชน ที่ผู้มีอำนาจบริหารมีหน้าที่ และบทบาทการบริหารอยู่ ๗ ประการ คือ

๑. P - Planning หมายถึง การวางแผน ได้แก่ การจัดวางโครงการ และแผนงานต่าง ๆ ขึ้นมาไว้ล่วงหน้า มีการประชุมคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและมีการวางแผนการดำเนินการ

๒. O - Organizing หมายถึง การจัดองค์กร ได้แก่ การแบ่งงาน การกำหนดส่วนงาน โครงสร้างขององค์กร การกำหนดตำแหน่งงานต่าง ๆ พร้อมกับอำนาจหน้าที่ เช่น การจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ การประชาสัมพันธ์เชิญชวนบุคลากร การสำรวจข้อมูลจากร้านค้า

๓. S - Staffing หมายถึง การจัดการเกี่ยวกับตัวบุคคลในองค์กร นับตั้งแต่ การจัดอัตรากำลัง การสรรหา การคัดเลือก การบรรจุแต่งตั้งบุคคล การเลื่อนชั้น เลื่อนตำแหน่ง เงินเดือน การโยกย้าย การพัฒนาบุคคลในองค์กรไปจนกระทั่งการให้บุคคลพ้นจากตำแหน่ง

๔. D - Directing หมายถึง การอำนวยการ ได้แก่ การทำหน้าที่ในการตัดสินใจ วินิจฉัยสั่งการ การออกคำสั่ง มอบหมายภารกิจงานไปให้ผู้ใต้บังคับบัญชา หลังจากนั้นต้องใช้ภาวะของการเป็นผู้นำในการกระตุ้นจูงใจคนให้ยอมรับในผู้บริหาร

๕. Co - Coordinating หมายถึง การประสานงาน ได้แก่ การทำหน้าที่ในการประสานกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้มีการแบ่งแยกออกไปเป็นส่วนงานย่อย ๆ เพื่อให้ทุกภาคส่วนสามารถทำงานประสานสอดคล้องกัน และมุ่งไปสู่เป้าหมายเดียวกัน เช่น การติดต่อประสานงานกับร้านค้าเชิญชวนร้านค้าให้เข้าร่วมโครงการ

๖. R- Reporting หมายถึง การรายงาน ได้แก่ การทำหน้าที่ในการรับฟังรายงานผลการปฏิบัติงานของบุคคลและหน่วยงานที่เป็นผู้ได้บังคับบัญชาได้รายงานมา การรายงานถือเป็นมาตรการในการตรวจสอบและควบคุมงานด้วย เช่น จัดทำรายงานความก้าวหน้าและผลการดำเนินงานต่อผู้บริหาร

๗. B- Budgeting หมายถึง การงบประมาณ ได้แก่ หน้าที่ที่เกี่ยวกับการจัดทำงบประมาณ การจัดทำบัญชีการใช้จ่ายเงินและการตรวจสอบควบคุมด้านการเงิน การบัญชีของหน่วยงาน คือ การจัดซื้อของรางวัลเพื่อสร้างแรงจูงใจ

การใช้หลักวิเคราะห์ SWOT Analysis มาเป็นเครื่องมือในการประเมินสถานการณ์เพื่อศึกษาแนวโน้มพัฒนาการขององค์กร ต้องมีการวิเคราะห์ผลกระทบที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งการวิเคราะห์ SWOT เป็นการจัดทำแผนยุทธวิธีหนึ่งซึ่งจะช่วยให้องค์กรได้ทราบถึงสภาพของตัวเอง ทำให้สามารถกำหนดเป้าหมายได้อย่างถูกต้องและประสบความสำเร็จโดยวิเคราะห์จากสภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมภายนอกขององค์กร

S – Strength หมายถึงปัจจัยต่าง ๆ ภายในองค์กร ที่ทำให้เกิดความเข้มแข็งหรือเป็นจุดแข็งขององค์กรที่จะนำไปสู่การได้เปรียบคู่แข่ง เป็นข้อดีที่เกิดจากสภาพแวดล้อมภายใน

W – Weakness หมายถึงปัจจัยต่าง ๆ ภายในองค์กร ที่ทำให้เกิดความอ่อนแอ หรือเป็นจุดอ่อน นำไปสู่การเสียเปรียบคู่แข่ง เป็นปัญหาหรือข้อบกพร่องที่เกิดจากสภาพภายใน จะต้องหาวิธีแก้ปัญหานั้นให้ได้

O – Opportunity หมายถึงปัจจัยต่าง ๆ ภายนอกองค์กร ที่เอื้อประโยชน์ให้ซึ่งเป็นโอกาสที่ช่วยส่งเสริม ข้อแตกต่างระหว่างจุดแข็งกับโอกาสคือ จุดแข็งเป็นปัจจัยที่เกิดจากสภาพแวดล้อมภายใน ส่วนโอกาสเป็นผลจากสภาพแวดล้อมภายนอก

T – Threat หมายถึงปัจจัยต่าง ๆ ภายนอกองค์กร ที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงาน เป็นข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอก

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในองค์กร: Internal Environment

Strength: จุดแข็ง	Weakness: จุดอ่อน
S๑. ผู้บริหารสนับสนุนให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการให้คำแนะนำ เสนอความคิดเห็นในการทำงาน	W๑. มูลฝอยทั่วไปในโรงพยาบาล มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นจาก ๒๑๐,๘๓๕ กิโลกรัม ในปี ๒๕๖๑ เป็น ๒๗๑,๒๘๘ กิโลกรัม ในปี ๒๕๖๒
S๒. มีการแต่งตั้งคณะกรรมการอำนวยการและคณะทำงาน ระบุหน้าที่ความรับผิดชอบ เพื่อขับเคลื่อน การพัฒนาด้านอนามัยสิ่งแวดล้อม BKKGC+	หรือจากวันละ ๖๓๙ กิโลกรัม เป็นวันละ ๗๕๓ กิโลกรัม มูลฝอยที่พบจำนวนมาก ได้แก่ แก้วน้ำพลาสติก ถูพลาสติก และโฟมบรรจุอาหาร
S๓. มีการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ และสื่อสารสาธารณะ เพื่อสร้างความเข้าใจในนโยบายการดำเนินงานด้านอนามัยสิ่งแวดล้อม BKKGC+	W๒. คณะกรรมการ และคณะทำงาน มีภาระงานหลายด้าน อาจทำให้การดำเนินงานไม่ต่อเนื่อง

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร: External Environment

Opportunity: โอกาส	Threat: อุปสรรค
<p>O๑. แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ๒๐ ปี ระยะที่ ๒ ด้านที่ ๑ มหานครปลอดภัย ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑.๑ ปลอดภัยด้าน การจัดการมูลฝอยและขยะของเสียอันตราย</p> <p>O๒. สถานการณ์ปัจจุบันเทคโนโลยีก้าวหน้า เข้าถึงง่าย สามารถทราบข้อมูล ข่าวสารจาก สื่อต่าง ๆ เพื่อให้มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม</p>	<p>T๑. ในระยะยาว ร้านค้าอาจจะไม่เข้าร่วมมือ เนื่องจากการลดราคาอาจกระทบกับกำไรที่ ร้านค้าได้รับ</p>

จากการวิเคราะห์ SWOT เราพบจุดอ่อนที่สำคัญและเห็นโอกาส จึงกำหนดเป็น ประเด็นยุทธศาสตร์เชิงปรับ (WO) ในโครงการ “ช่วยเรา ช่วยโลก” การลดโฟม พลาสติก ในโรงพยาบาลตากสิน โดยความร่วมมือจากร้านค้า

หลักการบริหารการจัดการเชิงคุณภาพแบบต่อเนื่อง ตามวงจรเดมมิง (Deming Cycle) หรือ PDCA เพื่อการดำเนินกิจกรรมหรือการบริหารจัดการจะประสบความสำเร็จและ เป็นไปตามนโยบายและเป้าหมายที่ตั้งไว้ คือ วงจรที่พัฒนามาจากวงจรที่คิดค้นโดยวอลท์เตอร์ ชิวฮาร์ท (Walter Shewhart) ผู้บุกเบิกการใช้สถิติสำหรับวงการอุตสาหกรรม เป็นอักษร นำของศัพท์ภาษาอังกฤษ ๔ คำ คือ

P: Plan = วางแผน

D: DO = ปฏิบัติตามแผน

C: Check = ตรวจสอบ / ประเมินผลและนำผลประเมินมาวิเคราะห์

A: Action = ปรับปรุงดำเนินการให้เหมาะสมตามผลการประเมิน

๑. การวางแผน (Plan: P) หมายถึง ส่วนประกอบของวงจรที่มีความสำคัญ เนื่องจากการวางแผนเป็นจุดเริ่มต้นของงานและเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การทำงานในส่วนอื่นเป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ การวางแผนในวงจรเดมมิง เป็นการหาคำตอบประกอบของปัญหา โดยวิธีการ ระดมความคิด การหาสาเหตุของปัญหา การหาวิธีการแก้ปัญหา การจัดทำตารางการ ปฏิบัติงาน การกำหนดวิธีดำเนินการ การกำหนดวิธีการตรวจสอบ และประเมินผลในขั้นตอน นี้มีการดำเนินการดังนี้

๑.๑ ตระหนักและกำหนดปัญหาที่ต้องการแก้ไข หรือปรับปรุงให้ดีขึ้นโดย สมาชิกแต่ละคนร่วมมือและประสานกันอย่างใกล้ชิด ในการระบุปัญหาที่เกิดขึ้น ในการ ดำเนินงาน เพื่อที่จะร่วมกันทำการศึกษาและวิเคราะห์หาแนวทางแก้ไขต่อไป

๑.๒ เก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับการวิเคราะห์และตรวจสอบการดำเนินงาน หรือหาสาเหตุของปัญหา เพื่อใช้ในการปรับปรุง หรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งควรจะวางแผน และดำเนินการ เก็บข้อมูลให้เป็นระบบระเบียบเข้าใจง่ายและสะดวกต่อการใช้งาน เช่น ตาราง ตรวจสอบ แผนภูมิ แผนภาพ หรือแบบสอบถาม เป็นต้น

๑.๓ อธิบายปัญหาและกำหนดทางเลือก วิเคราะห์ปัญหา เพื่อใช้กำหนดสาเหตุของความบกพร่อง ตลอดจนแสดงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งนิยมใช้วิธีการเขียนและวิเคราะห์แผนภูมิหรือแผนภาพ เช่น แผนภูมิแก๊งปลา แผนภูมิพาเรโต และแผนภูมิการควบคุม เป็นต้น เพื่อให้สมาชิกทุกคน ในทีมงานคุณภาพเกิดความเข้าใจในสาเหตุและปัญหาอย่างชัดเจนแล้วร่วมกันระดมความคิด (Brainstorm) ในการแก้ปัญหา โดยสร้างทางเลือกต่าง ๆ ที่เป็นไปได้ในการตัดสินใจแก้ปัญหา เพื่อมาทำการวิเคราะห์และตัดสินใจเลือกที่เหมาะสมที่สุดมาดำเนินงาน

๑.๔ เลือกวิธีการแก้ไขปัญหา หรือปรับปรุงการดำเนินงาน โดยร่วมกันวิเคราะห์ และวิจารณ์ทางเลือกต่าง ๆ ผ่านการระดมความคิดและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของสมาชิก เพื่อตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมที่สุดในการดำเนินงานให้สามารถบรรลุตามเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจจะต้องทำวิจัยและหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือกำหนดทางเลือกใหม่ที่มีความน่าจะเป็นในการแก้ปัญหาได้มากกว่าเดิม

๒. การปฏิบัติตามแผน (Do: D) หมายถึง การลงมือปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ในตาราง การปฏิบัติงาน ทั้งนี้สมาชิกกลุ่มต้องมีความเข้าใจถึงความสำคัญและความจำเป็นในแผนนั้น ๆ ความสำเร็จของการนำแผนมาปฏิบัติต้องอาศัยการทำงานด้วยความร่วมมือเป็นอย่างดีจากสมาชิก ตลอดจนการจัดการทรัพยากรที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงานตามแผนนั้น ๆ ในขั้นตอนนี้ ขณะที่ลงมือปฏิบัติจะมีการตรวจสอบไปด้วยหากไม่เป็นไปตามแผนอาจจะต้องมีการปรับแผนใหม่และเมื่อแผนนั้นใช้งานได้ก็นำไปใช้เป็นแผนและถือปฏิบัติต่อไป

๓. การตรวจสอบ (Check: C) หมายถึง การตรวจสอบว่าเมื่อปฏิบัติงานตามแผนหรือการแก้ปัญหาตามแผนแล้ว ผลลัพธ์เป็นอย่างไร สภาพปัญหาได้รับการแก้ไขตรงตามเป้าหมายที่กลุ่มตั้งใจหรือไม่ การไม่ประสบผลสำเร็จอาจจะเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น ไม่ปฏิบัติตามแผน ความไม่เหมาะสมของแผน การเลือกใช้เทคนิคที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น

๔. การดำเนินการให้เหมาะสม (Action: A) หมายถึง การกระทำภายหลังที่กระบวนการ ๓ ขั้นตอน ตามวงจรได้ดำเนินการเสร็จแล้ว ขั้นตอนนี้เป็นกรณำเอาผลจากขั้นการตรวจสอบ (C) มาดำเนินการให้เหมาะสมต่อไป

การปฏิบัติตามวงจร PDCA อย่างตั้งใจและถูกต้องจะช่วยให้เกิดความมั่นใจในการทำงาน เมื่อหมุนวงจร PDCA ซ้ำ จะทำให้เกิดการปรับปรุงและทำให้ระดับของผลลัพธ์สูงขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้นบางครั้งอาจเรียกววงจรนี้ว่า เกลียวของ จู ราน (Juran Spiral) ซึ่งเป็นชื่อผู้เชี่ยวชาญด้านคุณภาพของประเทศสหรัฐอเมริกา ดร.เจ เอ็ม จูราน และการทำตามวงจร PDCA นี้จะสร้างคุณภาพที่น่าเชื่อถือขึ้น การกระทำซ้ำในสิ่งที่เคยทำมาก่อน ถึงแม้ว่างานนั้นจะดูเหมือนว่าเป็นงานใหม่ทั้งหมด ก็ยังคงมีส่วนประกอบหลายส่วนที่เหมือนหรือคล้ายกับสิ่งที่เคยทำมาก่อน การปรับปรุงคุณภาพส่วนใหญ่จะเป็นการพิจารณาวิธีการของงานที่กระทำซ้ำอย่างระมัดระวังและเป็นระบบตรวจสอบผลลัพธ์ที่ได้ ตลอดจนมีการแก้ไขความไร้ประสิทธิภาพที่ค้นพบ มาใช้เป็นกรอบในการศึกษาครั้งนี้

๖. แนวทางการดำเนินการ/ระยะเวลา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

การดำเนินงาน	๒๕๖๒			๒๕๖๓									ผู้รับผิดชอบ
	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	
๑. ประชุมคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อวางแผนการทำงาน			↔	↔		↔		↔		↔			เลขาธิการกรม- การความ ปลอดภัย อาชีวอนามัย ฯ
๒. ประสานร้านค้าที่สนใจเข้าร่วมโครงการ			↔										คุณยุพดี คุณสิริพร
๓. ทำสื่อ และ รณรงค์ ประชาสัมพันธ์ให้บุคลากรในโรงพยาบาลทราบ			↔										คุณศักดิ์ดา คุณศรีสุคนธ์
๔. การสร้างแรงจูงใจ โดยการแจกคู่มือทุกครั้งให้นำแก้วน้ำหรือภาชนะนำมาเอง เพื่อลุ้นรับรางวัล			↔										ฝ่ายบริหารงาน ทั่วไป
๕. สุ่มตรวจปริมาณการนำแก้วน้ำหรือภาชนะบรรจุอาหารนำมาเอง ในแต่ละร้าน เพื่อคำนวณหาปริมาณขยะที่ลดลง			↔				↔				↔		กลุ่มงาน อาชีวเวชกรรม
๖. เสนอผลการดำเนินงานต่อผู้บริหาร												↔	เลขาธิการกรม- การความ ปลอดภัย อาชีวอนามัย ฯ

๗. ประโยชน์จากการศึกษา

- ๗.๑ สามารถลดปริมาณโฟม พลาสติก ส่งผลให้ปริมาณขยะทั่วไปของโรงพยาบาลลดลง
- ๗.๒ ปริมาณการใช้โฟม พลาสติก ลดลงอย่างเห็นได้ชัดและต่อเนื่อง
- ๗.๓ ลดปริมาณขยะที่ต้องนำไปฝังกลบลดลง
- ๗.๔ สร้างความมีส่วนร่วมของร้านค้าและบุคลากรให้มีจิตสำนึก มีพฤติกรรมในการลดการใช้ การใช้ซ้ำ และการนำกลับมาใช้ใหม่อย่างเป็นนิสัย
- ๗.๕ ลดมลพิษจากขยะ ลดแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรค ทำให้โรงพยาบาลและชุมชนโดยรอบมีสุขภาพที่ดี

๘. งบประมาณ

เงินนอกงบประมาณจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท

๙. แนวทางการติดตามและประเมินผล

๙.๑ ตัวชี้วัดความสำเร็จ

๙.๑.๑ ระดับผลผลิต (Output) จำนวนร้านค้าที่เข้าร่วมโครงการจำนวน ๓๐ ร้าน

๙.๑.๒ ระดับผลลัพธ์ (Outcome) ปริมาณขยะลดลงร้อยละ ๑๐ กิโลกรัมต่อปีหรือจำนวน ๒๗,๑๒๘.๘ กิโลกรัมของปริมาณขยะทั้งหมดจากช่วงปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒ (๒๗๑,๒๘๘ กิโลกรัม)

๙.๒ วิธีการ/เครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล (สำเร็จ) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลคือการนับจำนวนจากคูปองที่ส่งกลับมาซึ่งรางวัล และการสัมภาษณ์

๑๐. ข้อเสนอแนะ

๑๐.๑ การเก็บข้อมูลอาจมีความคลาดเคลื่อน หากร้านค้าให้ข้อมูลไม่ตรงตามความเป็นจริง หรือในการนับจำนวนจากคูปอง หากบุคลากรได้รับคูปองแต่ไม่นำมาส่งก็จะทำให้ข้อมูลการลดการใช้พลาสติกคลาดเคลื่อน ส่งผลต่อการคำนวณน้ำหนักขยะที่ลดลงคลาดเคลื่อนไป

๑๐.๒ ควรขยายพื้นที่ในการจัดโครงการการลดการใช้โฟม และพลาสติก ไปยังชุมชนอื่นๆ

๑๐.๓ ควรขยายผลให้ประชาชนทั่วไปได้มีส่วนร่วมในการลดใช้โฟมและพลาสติก และมีสิทธิ์ลุ้นรับรางวัลด้วย

๑๐.๔ ควรมีการกระตุ้น ติดตามเป็นระยะ เพื่อให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือและเกิดความยั่งยืน